

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΑΚΡΕΜΑΝ

Η ΝΕΟΠΛΟΥΤΗ

Ο Έρρίκος Ντεγκιντά, μοντέρνος ζωγράφος, έχει αποφασίσει να φτιάξει έναν πίνακα με τον τίτλο: «Η Νεόπλουτη», που θα τον εκθέσει στο Σαλόν του φθινοπώρου. Μά του λείπει το μοντέλλο. Γι' αυτό μάλιστα δημοσίευσε στις εφημερίδες την ακόλουθη αγγελία:

«Ζωγράφος ζητεί μοντέλλο για να ποζάρη σε πίνακα με τον τίτλο: «Η νεόπλουτη».

Ακριβώς δε σήμερα περιμένει τα υποψήφια μοντέλλα. Ποιά θα είναι τάχα;

Απλωμένη σε μια πολυθρόνα βρίσκεται κιόλας μια τουαλέττα από γαλάζιο βελούδο με δαντέλλες άσπρες, που θα φορέσει εκείνη που θα ποζάρη για νεόπλουτη, κι' άπάνω σ' ένα τραπεζάκι τὰ βαρειά χρυσά κοσμήματα με τὰ όποια θα στολίστη το παχύ στήθος της.

Και η υποψήφια έρχονται ή μια κατόπιν της άλλης. Μά καμμιά δέν άρέσει στον ζωγράφο. Καμμιά δέν είναι αυτό που του χρειάζεται...

Περνάνε δέκα διαδοχικά κι' ο φτωχός καλλιτέχνης έχει αρχίσει ν' απελπίζεται, όταν ξαφνα ή πόρτα του ατελιέ του άνοίγει για ένδεκάτη φορά και μπαίνει μέσα μια γυναίκα ψηλή, με όψι που γυαλίζει παρ' όλο τὸ στρώμα της πούντρας και με στήθος παχύ και κρεμασμένο.

Τὸ σαγῶνι της είναι διπλό και τὰ βραχιόλια της τριπλά. Φοράει τουαλέττα άσπρη κι' έχει στη μέση της μια πλατειά πράσινη ζώνη. Φοράει δαχτυλίδια σ' όλα της τὰ δάχτυλα και καταρράχτες μαργαριταριῶν γύρω από τὸ λαιμό της.

— Όλες ή άλλες να φύγουν! Έσεις, μείνετε! φωνάζει ο ζωγράφος.

Έχει γίνει κατάχλωμος. Η συγκίνησης του σφίγγει τὸ λαιμό. Ποτέ του δέν έλπιζε να βρη ένα τέτοιο μοντέλλο.

— Πλησιάζετε! λέει. Όραία... Είσαστε και ντυμένη!...

— Καλημέρα σας, κύριε μαίτρ...

— Καλημέρα, κοπέλλα μου.

— Ήρθα για τὸ πορτραίτο...

— Όραία! τὴν διακόπει ο ζωγράφος. Σας παίρνω... Θαυμάσια... Είσαθε ακριβώς αυτό που ήθελα... φαίνεται μάλιστα πὸς είστε και πολύ ξευπνη. Έχετε μεγάλη αντίληψη, όπως δείχνει ή τουαλέττα που φορέσατε για νάρθητε έδῶ... Είχα έτοιμάσει μια τουαλέττα από βελούδο μπλέ με δαντέλλες άσπρες, μά ή δική σας είναι έκατὸ φορές καλύτερη... Αὐτή ή πράσινη ζώνη, είναι άριστούργημα... Φτάνει μόνο να μη τὴν βροῦν υπερβολική...

— Υπερβολική; Γιατί, κύριε μαίτρ;

— Μη με λέτε «κύριε μαίτρ»... Είναι άνόητο... Έχετε ποζάρει κι' άλλη φορά;

— Ναί...

— Σε ποιόν;

— Σε διάφορους... φωτογράφους...

— Ο Έρρίκος χαμογέλασε... Ασφαλά

είνε πολύ πρωτότυπη... Είναι ολοζώντανος ο τύπος που χρειάζεται...

Τὴν τοποθετεί στο πρώτο σκαλοπάτι μιας σκάλας από ψεύτικο μάρμαρο έτσι που να φαίνεται τὸ χοντρό της πόδι σφιγμένο, παραμορφωμένο από ένα γοβάκι Λουδοβίκου 15ου.

— Διαισθάνομαι πὸς θα κάνω ένα άριστούργημα! λέει.

— Προηγουμένως θάθελα να δῶ τὰ άλλα σας έργα, του απαντάει ή γυναίκα.

— Α, μπῶ! Όταν ή έμπνευσις είναι έδῶ, δέν πρέπει να τὴν αφήνῃ κανείς να φεύγῃ με χασομέρια... Λοιπὸν, αρχίζουμε!... Μὴν κινηθῆτε... Σας τὸ απαγορεύω...

— Όστόσο, κύριε ζωγράφε, δέν μιλήσατε για τὴν τιμή...

— Είκοσι φράγκα τὴν πόζα.

— Πολύ φτηνή!

— Ας τὴν κάνουμε τριάντα, αφού ήρθατε ντυμένη κι' ας μὴ μιλήσουμε πειὰ γι' αυτό τὸ ζήτημα.

— Έστω, κύριε ζωγράφε... Δέχομαι.

Και ή πρώτη πόζα αρχίζει χωρίς κανένα έπεισόδιο. Γίνεται σ' αὐτή μόνο τὸ σκίτσο.

Η σπουδαία έργασία αρχίζει με τὴν δεύτερη πόζα, τὴν άλλη μέρα.

Πρὸ πάντων θέλω να βάλετε πολλά χρώματα, λέει τὸ μοντέλλο. Δέν θέλω να πουν ότι τὰ λυτηθήκατε...

— Μὴν άνακατεύετε σ' ό,τι δέν σας άφορᾷ.

— Πόσα χέρια σκοπεύετε να τὸ περάσετε;

— Πῶς; κάνει ο ζωγράφος κατάπληκτος.

— Μά, ο πατέρας μου που ήταν ζωγράφος σαν έσας, έλεγε πὸς πρέπει τουλάχιστον να περνᾷτε μια πόρτα με δυὸ χέρια μπογιατῶν...

— Μά δέν είσατε πόρτα!

— Α! αλήθεια! Ναί...

— Κι' έγὼ έξ άλλου δέν είμαι μπογιατζῆς.

— Κι' όμως μπογιατίζετε τώρα!

«Η φτωχή!» σκέφτεται ο ζωγράφος. Σίγουρα θάνε μεθυσμένη!

Και προσθέτει δυνατά:

— Σωπάστε... Μήπως ήπιατε πριν ήρθατε κανένα ποτηράκι;

— Ναί... κι' έφαγα ένα πατέ από φασιανό...

— Χά! Χά! Ξεσπάει σε γέλια ο ζωγράφος.

Μετά τὴν τρίτη πόζα, ο πίνακας έχει σχεδόν τελειώσει.

— Νομίζω πὸς θα κάνῃ έντύπωσι στο Σαλόν! λέει με περηφάνεια ο ζωγράφος.

— Θα τὸ πάτε στο Σαλόν;

— Ναί. Μήπως σας στενοχωρεῖ αὐτό;

— Κάθε άλλο. Θα είναι ή πιὸ ὡμορφη μέρα της ζωῆς μου. Θα σας φέρω αύριο μια χρυσή πλάκα με τὸνομά μου χαραγμένο έπάνω, για να τὴν βάλετε στο κάδρο που θάνε χρυσό κι' αὐτό...

— Τὸνομά σας; Νομίζετε ότι τὸ κοινὸν ένδιαφέρεται για τὸνομά σας; Θα βάλω άπλῶς κάτω άπ' τὸ έργο μου τις δυὸ αὐτές λέξεις: «Η ΝΕΟΠΛΟΥΤΗ».

— Άναιδέστατε! φώναξε τὸ μοντέλλο.

— Πῶς είπατε;

— Άναιδέστατε! Ός τώρα μου φερόσατε σαν άγροίκος, μά σας δικαιολογούσα γιατί είστε καλλιτέχνης. Μά τώρα με προσβάλλετε... Χαίρετε! Να τὰ ένεινήντα σας φράγκα για τις τρεις πόζες...

Ο φτωχός ζωγράφος δέν άμφιβάλλει πειὰ καθόλου πὸς έχει να κάνῃ με μια τρελλή.

— Έγὼ σας χρωστάω ένεινήντα φράγκα, τὴς λέει

Και τὴς δίνει ένα έκατοστάρικο, προσθέτοντας:

— Κρατήστε τὰ ρέστα για πουρμπουάρ...

— Για πουρμπουάρ! οὐρλιάζει τὸ μοντέλλο...

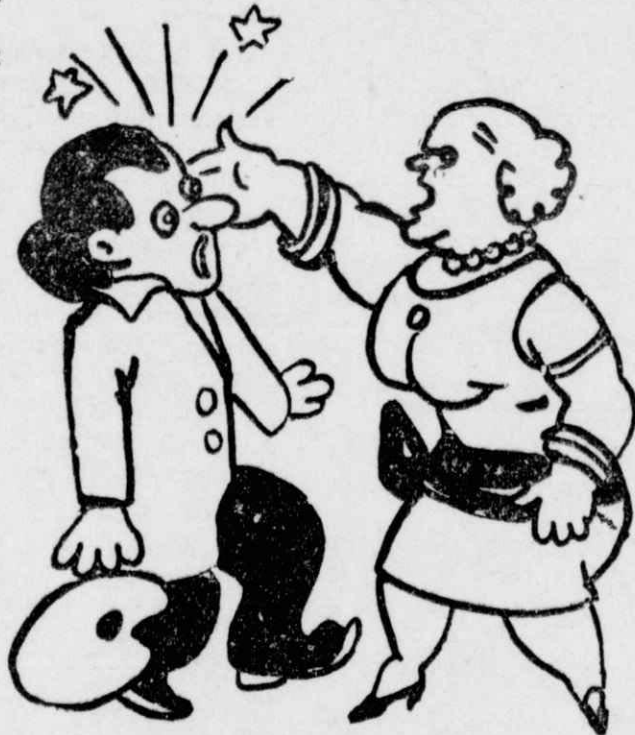
Κι' όρμώντας κατά τὸ ζωγράφου, τὸ σκάζει δυὸ χαστούκια.

— Πουρμπουάρ! τὸ φωνάζει. Σε μένα πουρμπουάρ, που τὰ κοσμήματά μου μόνο αξίζουν ένα έκατομμύριο! Πουρμπουάρ σε μένα, τὴν σύζυγο τὸ κ. Μπερτράν Ντυπὸν, τὸ μεγαλοβιομηχάνου σαρδελλῶν!...

— Δέν είσατε λοιπὸν μοντέλλο;

— Ναί, κύριε, είμαι μοντέλλο... όλων τῶν άρετῶν! Όταν έμπῆκα έδῶ μέσα, ούτε μ' αφήσατε να μιλήσω. Έτοιμαζόμουν να σας προσφέρω είκοσι χιλιάδες φράγκα για να με ζωγραφίσετε... Μά σεις μου είπατε πὸς κάθε πόζα στοιχίζει τριάντα φράγκα μόνο. Να τὰ ένεινήντα σας φράγκα... Παίρνω τὸ πορτραίτο μου!...

Και φωνάζει τὸν σωφέρ της, ο οποίος φορτώνει στὴν ύπεροχη λιμουζίνα της τὸ θαυμάσιο πορτραίτο...

Κι' όρμώντας κατά τὸ ζωγράφου, τὸ σκάζει δυὸ χαστούκια...